

23 Μαρτίου 2019

Μεγαλώνοντας ως παιδί Ελλήνων μεταναστών στην Αυστραλία...

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Δεν ήταν εύκολο για τους ομογενείς δεύτερης γενιάς να μεγαλώνουν στην Αυστραλία από μετανάστες

Πολλά έχουν ειπωθεί και πολλά έχουν γραφεί κατά καιρούς για τις δυσκολίες και τις προκλήσεις με τις οποίες ήρθαν αντιμέτωποι οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες αφότου εγκατέλειψαν την πατρίδα, αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον στην Αυστραλία, όμως δεν ήταν μόνο για εκείνους δύσκολη η ξενιτιά.

Στην πραγματικότητα και για τη δεύτερη γενιά, για τα παιδιά δηλαδή των πρώτων μεταναστών, το να γεννηθούν και να προκόψουν μέσα σε μια κοινωνία που ούτε οι ίδιοι οι γονείς τους δεν καταλάβαιναν και δεν γνώριζαν, ήταν επίσης ένας άθλος.

«Γεννήθηκα στην Αυστραλία από Έλληνες γονείς οι οποίοι εγκατέλειψαν την πατρίδα τη δεκαετία του 1950 αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον στην ξενιτιά» λέει η ομογενής γερουσιαστής Ειρήνη Πνευματικού, της οποίας οι γονείς, Μικρασιάτες πρόσφυγες από τη Φλώρινα, τη Σάμο και τη Λέσβο, γνωρίστηκαν τυχαία μέσα στο πλοίο, ερωτεύτηκαν και παντρεύτηκαν όταν έφτασαν στην Νότια Αυστραλία.

Η Ειρήνη, όπως και τα περισσότερα παιδιά εκείνη την εποχή, γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ένα άκρως ελληνικό περιβάλλον, συνεπώς γνώριζε μόνο ό,τι αφορούσε τον μικρόκοσμο της οικογένειάς της. «Δεν ήξερα τίποτα για την αυστραλιανή κοινωνία, οι γονείς μου συναναστρέφονταν αποκλειστικά και μόνο με ομογενείς αφού δεν είχαν ακόμα προλάβει να αφομοιωθούν και να μάθουν τη γλώσσα, και φυσικά ούτε εγώ έμαθα, οπότε όταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου να πάω στο σχολείο δεν ήξερα να πω ούτε μία λέξη στα αγγλικά» θυμάται η Ειρήνη Πνευματικού, η οποία μάλιστα λόγω της γλώσσας αναγκάστηκε να μείνει μετεξεταστέα στην πρώτη τάξη του σχολείου.

*Πολλές φορές μοναδική παρέα ήταν τα αδέρφια
και τα ξαδέλφια*

«Ένωθα απομονωμένη, δεν μπορούσα να συνεννοηθώ. Θυμάμαι ότι πήγαινα με κλάματα κάθε πρωί στο σχολείο και με κλάματα περνούσε όλη η μέρα. Δεν έβλεπα την ώρα να τελειώσει η μέρα και να γυρίσω στο σπίτι.

«Τον πρώτο χρόνο δυσκολεύτηκα πολύ, αφού όχι φίλους δεν είχα αλλά δεν ήξερα καν τι συνέβαινε μέσα στο σχολείο κατά τη διάρκεια της ημέρας και δεν υπήρχε κανείς να μου εξηγήσει αφού το σχολείο μου, το Salisbury High, βρισκόταν σε μια κατεξοχήν αγγλοσαξονική γειτονιά και δεν υπήρχαν άλλα παιδιά Ελλήνων να κάνω παρέα ή να ζητήσω βοήθεια» λέει σήμερα η γερουσιαστής, η οποία αποκαλύπτει ότι η οικογένειά της, όπως και πολλές οικογένειες μεταναστών, αντιμετώπισαν και βίωσαν πολύ έντονα το στοιχείο του ρατσισμού εκείνη την εποχή, και στο σχολείο αλλά και στην γειτονιά όπου μεγάλωναν.

Καθώς μεγάλωνε η σημερινή γερουσιαστής συνειδητοποίησε ότι οι μοναδικές δύο λύσεις για να αντιμετωπίσει η ίδια το ρατσισμό και να επιβιώσει στο σχολείο ήταν είτε να το αφήσει να την νικήσει και να την πάρει από κάτω είτε να το ξεπεράσει με το να προβάλλει η ίδια περήφανα και χωρίς ενδοιασμούς την καταγωγή της. «Αποφάσισα να κάνω κτήμα τη διαφορετικότητά μου, και σταδιακά όχι μόνο δεν το έκρυβα, αλλά έλεγα περήφανη που είμαι wog, που είμαι Ελληνίδα, και περήφανη για την καταγωγή μου.

»Όταν το αποδέχθηκα εγώ, τότε είδα ότι σιγά-σιγά δεν είχαν άλλη επιλογή από το να το αποδεχθούν και οι γύρω μου».

Υπάρχει ακόμα ρατσισμός

Παρόμοια εμπειρία περιγράφει και η επίσης Ελληνοαυστραλή γερουσιαστής Κωνσταντίνα Μπονάρου, η οποία γεννήθηκε στην Αυστραλία από μετανάστες γονείς. «Στο σχολείο επιβίωσα επειδή υπήρχαν ακόμα δύο-τρία παιδιά Ελλήνων μεταναστών, αλλά ο ρατσισμός ήταν σίγουρα εκεί κατά τη διάρκεια των παιδικών και μαθητικών μου χρόνων. Αυτό όμως που για μένα ήταν ακόμα πιο λυπηρό ίσως είναι ότι η καχυποψία αυτή και η διάκριση με βάση την εθνικότητα συνεχίστηκε, πιο διπλωματικά ίσως και σε πιο ήπια μορφή, όταν ενήλικη πια βγήκα στην αγορά εργασίας», λέει η Κ. Μπονάρου, η οποία αποκαλύπτει ότι εργοδότης της δεν δίστασε να παραδεχτεί μπροστά της και χωρίς ενδοιασμούς ότι ένα από τα προβλήματα που επρόκειτο να αντιμετωπίσει η νεαρή νομικός αφορούσε το γεγονός ότι δεν ήταν Αυστραλή.

«Δυστυχώς, ενώ θα έπρεπε να θεωρείται δεδομένο ο καθένας μας να αξιολογείται με μοναδικό κριτήριο την εργασία που παρέχει, τις επιδόσεις του και τις γνώσεις που έχει πάνω στο αντικείμενό του, μέχρι σήμερα η καταγωγή και η εθνικότητα επηρεάζουν τη θέση ενός ατόμου μέσα στους κόλπους της κοινωνίας, και μάλιστα μπορούν να λειτουργήσουν ως τροχοπέδη στη μετέπειτα επαγγελματική ανέλιξη ενός ατόμου» συμπληρώνει, και ομολογεί ότι ο μοναδικός τρόπος να χειριστεί τις αδικίες απέναντι στο πρόσωπό της ήταν να προχωρά μπροστά και να μην αφήνει ανάλογα περιστατικά να την επηρεάζουν.

Η μικρή Ελένη που γεννήθηκε στην Αυστραλία από Μικρασιάτες πρόσφυγες

«Δυστυχώς έτσι είναι η κοινωνία μας, και καθώς φαίνεται πάντα θα υπάρχει κάποιο είδος ρατσισμού απέναντι σε ανθρώπους, έθνη και κοινωνικές ομάδες. Κανείς δεν αμφισβητεί ότι για όλους εμάς -μετανάστες, πρόσφυγες, Έλληνες ή άλλης εθνικότητας ανθρώπους- και τότε ήταν και τώρα είναι ακόμα δύσκολα, αλλά αυτό που πρέπει να έχουμε κατά νου είναι ότι τελικά όλοι, ανεξαρτήτως φύλου και εθνικότητας, αναζητούμε μια καλύτερη ζωή για εμάς και τις οικογένειές μας και για το λόγο αυτόν είναι χρέος όλων μας, ειδικά εμάς των παλαιότερων, να μην ξεχνάμε ποτέ από πού ήρθαμε, τι περάσαμε και τους αγώνες που έδωσαν οι γονείς μας, κι έτσι με τη σειρά μας στις δύσκολες στιγμές να τείνουμε χείρα βοήθειας στον συνάνθρωπο, στον φτωχότερο, στον μετανάστη και στον πρόσφυγα, όταν αυτός μας χρειάζεται» καταλήγει η Ειρ. Πνευματικού.

Θεοδώρα Μάιου

Πηγή: neoskopos.com